HYPOXIA

Skärmtrycket Häng- och skärmflygarnas tidning 2-2013

Akro
Lyckat träningsläger

Gaisberg
Öl, musik och flygkult

Åre Out & Return
Många vill både flyga och vandra

Flexibel får flyga
Folkabussturné i Europa på jakt efter lyft

aventyrscenter.se

20 ÅRS ERFARENHET!

VILL DU LIGGA I FRAMKANT?
Äventyrscenter säljer det allra senaste i utvecklingen från de största tillverkarna, t.ex AirDesign, Skywalk, BGD och UP. Kontakta oss så ordnar vi ett bra pris på din nya skärm/skärmpaket och hjälper dig även att sälja din gamla utrustning!

SKÄRM-FLYGRESOR
Störst och bäst på skärmflygresor till världens alla hörn. Endagars hangresor och weekend-resor med bergsflyg.

www.aventyrscenter.se

äventyrs center

Murhammarv. 15 i Kareby
Tel 0303 - 22 26 28

AIRDESIGN SKYWALK UP BGD WWW.FLYBGD.COM

SKY adventures
SKYadventures SKÄRMFLYGSKOLA since 1990
www.skyadventures.se 0411-52 74 78 • 0708-860 02 21

Foto: Fredrik Gustafsson

HYPOXIA
UTGIVNINGSSCHEMA

NUMMER	DEADLINE	KOMMER UT
1-2013	15 MARS	29 APRIL
2-2013	25 MAJ	8 JULI
3-2013	2 AUGUSTI	16 SEPTEMBER
4-2013	19 OKTOBER	2 DECEMBER

Ledare

I ledaren brukar jag som bekant uppmana er att dela med er av era äventyr så vi andra också kan njuta och lära. Det är det många som gör. Anna Hadders har varit på hugget och både flugit plattlandsdistans och hangat i Danmark. Den evige äventyraren Fredrik Gustafsson har hängt med en klubbresa till Sydspanien och organiserat en av Sveriges största skärmflygtävlingar, Åre Out and Return. Martine Eng berättar om akroelitens fantastiska vädertur på träningslägret i Österrike och flitiga David Bengtsson har än en gång tagit vackra flygbilder för oss andra att inspireras av. En stor eloge till dessa piloter som tagit sig tid att skriva och fotografera!

Det har också Peter Karlsson gjort (se sidan elva). Han skickade helt enkelt ett mail med några bilder, och det gjorde han förstås rätt i. Tack Peter! Vad som gör detta speciellt är att Peter är paramotorpilot.

I takt med att allt fler börjat flyga med motor har också fler höjt rösten om att det borde finnas mer paramotormaterial i Hypoxia. En typisk kommentar går så här: ”Nu är vi 45 procent PM-piloter i förbundet men ändå syns nästan inget av PM i Hypoxia. Skärpning!”. Ibland kombinerar man det med att det "ändå bara är redaktörens friflygsäventyr som publiceras i tidningen".

Jag kan inte annat än hålla med – skärpning! Klart vi ska ha mer paramotor i Hypoxia. Klart det inte bara ska vara redaktörens äventyr som syns i tidningen. Lösningen är lika enkel som den verkar svår att omfamna för PM-samfundet. Ni måste helt enkelt börja skriva om era upplevelser. Ta bilder. Och sen skicka in dem. Precis som friflygarna gör. Som de drygt 100 hängflygarna ofta gör (vi har ett hängflygsreportage i nästa nummer och hade ett i förra). Svårare än så är det inte. Några säger att jag borde lära mig flyga PM och på så sätt skriva mer om det. Men det är ju alltid samma personer som efterlyser mer PM som också vill se mindre av mig i tidningen. Det går ju inte ihop? Min största dröm är att jag inte behöver skriva några reportage i Hypoxia för att ni medlemmar skickar in mängder med vackra bilder och spännande texter. Det är i princip bara när det inte finns nog med material som jag skriver om mina egna flygäventyr.

Så kom igen nu alla paramotorpiloter – gör som Peter Karlsson och som så många friflygare och hängflygare. Skriv om era flygupplevelser och skicka in era bilder!

Vem som får tröjan jag utlovade i förra numret till bästa text/reportage? Anna Hadders för sina två fina reportage om skandinavisk flygning. Grattis!

Nästa nummer har deadline 2 augusti och kommer ut 16 september.

Till dess – flyg högt och flyg säkert!

Innehåll

3	**Nyheter**	Senaste nytt från förbundet
6	**Gilleleje**	Härligt kusthang i Danmark
8	**Feringe**	Distans på platten från vinschfält
11	**Paramotor**	Läsarbilder från PM-pilot
12	**Åre**	Out and return succé igen
16	**Roadtrip**	Jakt på lyft med folkabuss
20	**Salzburg**	Öl, musik och Gasibergsflyg
24	**Akro**	Sverigeeliten på träningsläger
28	**Algodonales**	Klubbresa till södra Spanien

Redaktör och ansvarig utgivare
Marko Wramén, editor@hypoxia.se

Layout
Marko Wramén

Medarbetare i detta nummer
Anna Hadders
Björn Hårdstedt
David Bengtsson
Fredrik Gustafsson
HP Fallesen
Lasse Nilsson
Lise-Lotte Pirklbauer
Jonas Andrén
Martine Eng
Martin Kjellman
Mikael Kjellman
Peter Karlsson
Pål Hammar Rognöy

Omslagsbild
Foto: David Bengtsson
Äntligen fint lyft ovanför Ravlunda i östra Skåne.

Annonser
Marko Wramén, annons@hypoxia.se
Information om format, deadlines och priser finns på **www.hypoxia.se**

Redaktionellt material
editor@hypoxia.se

Hypoxia/Skärmtrycket är medlemstidning för
Svenska Skärmflygförbundet, SSFF, www.paragliding.se
Svenska Hängflygförbundet, SHF, www.hangflyg.org

SSFF Kansli
Odd Fellowvägen 38, 127 32 Skärholmen
kansli@paragliding.se
Tel: 08-234 123, mån-tor 09:00-12:00, ons även 17:00-20:00
Vid **akut** viktiga ärenden ring 073-986 5168.

Skärmtrycket ISSN 1651-6052

Prenumeration för ickemedlemmar kostar 200 kronor, bankgiro 5819-5132, ange adress och ”pren Hypoxia”

Kanslirapport

I skrivande stund är det minst sagt hektiskt på kansliet. Vi har haft verksamhetskontroll av Transportstyrelsen.

Länsstyrelsen beslutade att sätta tillträdesförbud på vår skärm- och hängflygstart Tosseberg, Värmland. Det startade ett intensivt arbete med överklaganden och faktainsamling från våra systerorganisationer inom Europeiska Häng och Skärmflygförbundet EHPU. Läs mer på annan plats. Utöver detta så är planeringen för styrelsens arbetsresa i augusti i full fart.

Licensförnyelse

Just nu är det 1 169 piloter som förnyat sin licens. Utöver det har vi 198 som löst take off-kit. Det är cirka 380 fler totalt än vid förra numret. Vi saknar nu runt 200 nya medlemmar för att nå upp till budget och det känns inte orealistiskt.

OBS! Du som inte har förnyat din licens senast 30 juni måste nu göra ett uppflyg inför instruktör innan du kan få den förnyad.

Apropå förnyelser så passar vi på att förtydliga en sak som vi ser och hör att flera av er inte har full koll på. Många tror att om jag förnyar efter sista september så gäller förnyelsen även för året därpå. Det gäller endast för nytecknade take off-kit.

Nytt i år är att vissa klubbmedlemmar förnyar licensen direkt till kansliet (som vi berättat om tidigare). För det finns nu en webbshop. Men den kan ni alla använda om ni vill uppgradera er försäkring eller om ni vill köpa till en FAI sportlicens (obligatorisk för tävling utomlands) eller en IPPI-licens (internationell "omvandlingslicens"). Alla take off-kit tecknas numera direkt via webbshopen. Du hittar den via länkar på vår hemsida.

Utställningsmaterial

Kansliet har beachflaggor och roll-ups som kostnadsfritt kan lånas om ni behöver vid något evenemang. Utöver det har vi en mycket illustrativ broschyr (Varför fåglarna kvittrar) i behändigt A5-format som också kan rekvireras från kansliet. Mycket bra PR att lämna ut till intresserade.

Det har varit ganska mycket diskussion inom styrelsen om hur vi kan få mer artiklar och material om paramotor till tidningen. Många idéer har dryftats men vi kommer hela tiden tillbaka till att det är ni paramotormedlemmar som måste engagera er. Det finns inget ekonomiskt utrymme att köpa eller arvodera för paramotorartiklar. Så fatta pennan och skriv!

Kansliet håller öppet hela sommaren. Vi har våra vanliga telefontider som du ser i faktarutan. Utöver dessa tider når ni oss enklast via mejl till kansli@paragliding.se. Vi önskar er alla en riktigt varm och skön sommar med många fina flyg.

HP och Wania

Adress: SSFF, Odd Fellowvägen 38, 127 32 Skärholmen
Epost: kansli@paragliding.se
Telefon: 08-234 123
Öppet: mån-tors 09:00-12:00, ons även 17:00-20:00.
• Betala bara via **bankgiro 5819-5132**
• Kontrollera att Take-Off Kit och elevkort är rätt ifyllda och ta en kopia innan ni skickar in dem.
• Glöm inte att meddela oss ändringar av adress, telefon och mail.
• Kom gärna med förslag på hur vi kan förbättra servicen.

Tossebergastarten stängs av Länsstyrelsen

Länsstyrelsen i Värmland har beslutat om tillträdesförbud på Tossebergsklätten, där skärmflygare och hängflygare haft en startplats sen 1998. Detta för att skydda häckande pilgrimsfalkar.

Foto: Björn Hårdstedt

Möten med rovfåglar i luften (här vid Hammar i Skåne) är en underbar upplevelse. Men det gäller att inte störa deras häckning.

Detta har varit ett ärende som varit aktuellt i något år nu. Ornitologer i Värmland var i kontakt med vårt kansli 2011 och efter det skrevs det om detta i Hypoxia nummer två och tre 2011.

Kansliet hade kontakt med Länsstyrelsens handläggare av ärendet i april. Hon sökte då kontakt med Solskärmarna vilket vi förmedlade samtidigt som vi bad att SSFF skulle hållas informerad i vad som framkom. Vare sig Solskärmarna eller SSFF får någon återkoppling. Ingen gång under hela ärendet har SSFF blivit tillfrågade om vår syn på saken och vad vi kan tänkas bidra med i frågan.

Därför är vi, Solskärmarna, Sunne Hängflygklubb, Hängflygförbundet och Svenska Flygsportförbundet mycket förvånade att vi ställs inför fullbordat faktum genom ett beslut som Länsstyrelsen skickar ut via mail. Det skickas till Ornitologföreningar, Naturskyddsföreningar mfl men INTE de flygorganisationer som har etablerad verksamhet på Tossebersgklätten och som har en idrottsanläggning på berget, de får ej beslutet den formella vägen.

Förbud 1 april-15 juli

Enligt beslutet så är det tillträdesförbud på den del av berget som utgör häng- och skärmflygets startplats. Tillträdesförbudet gäller årligen från 1 april till 15 juli. Det vill säga under bästa termiksäsongen.

Hela hanteringen och beslutsprocessen lämnar mycket att önska. Vi kan inte annat än dra slutsatsen att detta beslut fattats efter starka påtryckningar från den ena parten, ornitologerna, utan att ha hört den andra parten häng-och skärmflygare. Vi som drabbas av beslutet.

Nu har både Solskärmarna, SSFF, Svenska Hängflygförbundet och Svenska Flygsportförbundet överklagat beslutet till mark och miljödomstolen. Men juridiken är snårig i sådana här fall. Vi har just fått veta från Domstolen i Vänersborgs Tingsrätt att man önskar kompletterande uppgifter av Solskärmarna för att avgöra om de kan anses vara sakägare (= rätt att överklaga).

Från SSFF och Flygsportförbundets sida har vi framfört klagomål på hur hela beslutsprocessen har gått till och om det kan anses vara förenligt med förvaltningslagen. Dessutom så pekar vi på att man faktiskt går in och stänger en etablerad och fungerande idrottsarena. Tyvärr har vi inte alls fått den hjälp och uppbackning från Riksidrottsförbundet RI som vi hade hoppats på. Det känns både tråkigt och märkligt med tanke på att detta är en viktig idrottspolitisk fråga och som vi vet har prioritet inom RI.

Dialog vägen framåt

Oavsett vad Mark och Miljödomstolen kommer fram till så kommer skärmflygare och ornitologer på Tosseberg att behöva få igång en konstruktiv dialog om hur att samsas på berget. Vi vet att pilgrimsfalken inte alls är rädd för oss skärm- och hängflygare när vi rör oss tillsammans i lufthaven. Vi vet även från tyska forskningsstudier att rörelser (både på mark och i luften) inte närmare än cirka 100 meter från boet verkar inte störa falken. Men en ruvande falk som skräms bort av en massa högljudda piloter som går omkring på en startplats i närheten av boet kan få allvarliga konsekvenser för ungarnas överlevnad. SSFF är övertygad om att detta går att lösa på ett bra sätt för alla inblandade parter. Men då måste alla också vara beredda på att göra lite eftergifter. Det gäller såväl vi skärm- och hängflygare som ornitologer.

Ta frågan på allvar

Detta ärende lär oss också att vi måste ta natur- och miljöfrågor på allvar och bevaka våra start- och landningsplatser. SSFF uppmanar klubbar att där det är möjligt, verka för att skriftliga hyres/arrendeavtal upprättas med aktuella markägare. Med en sådant har klubben en tydlig position vid eventuella hot. Oavsett om det utgör tillträdesförbud eller planerade byggnationer.

Vi kan inte inte förlita oss på att vi inte utgör något miljöhot bara för att vi är "rena" när vi är i luften. Vårt beteende på marken är minst lika viktigt.

Styrelsen SSFF

Ska man gå över ån efter vatten?

Text och foto: Anna Hadders

Gilleleje blir det idag! Kom!

Så skriver Heléne Kihlström på CPS Facebookgrupp den första juni. Det är nordvästlig vind i Skåne, vilket för skärmflygare innebär att en resa till Hovs hallar kan vara mödan värd. Ibland vill säga… Hovs hallar, som ligger på Hallandsåsen, är lite som Ravlunda fem mil söder om Kristianstad. Ibland blåser det alldeles lagom så där 500 meter ut till havs, men nästan ingenting inne vid land. Bomkörningar är inget ovanligt. Lite surt, eftersom jag har 13 mil dit.

En snabb koll på Google maps och det visar sig att det bara är 15 mil till Gilleleje, som ligger på norra Själland. Hmm, varför inte hänga med dit istället? Alltid kul att prova nya flygställen. Enda nackdelen är att man måste över Öresund och det blir ju en extra kostnad förstås.

Efter en lugn morgon hemma kommer jag fram till starten som ligger mitt emot campingplatsen i Rågeleje, väster om Gilleleje. Ingen är i luften ännu. Ska det bli som på Hovs hallar? Nej, fördelen med denna kuststräcka är just att det inte verkar vara samma vindfenomen som på Hovet. Jag hinner lagom få i mig en macka, sen kommer vinden.

Starten är lite lurig. Platsen där man drar upp skärmen ligger bara ett tiotal meter över havet. Sen får man balansera upp längs med en stig för att komma tillräckligt högt för att starta. Framför sig har man bitvis nästan två meter höga buskar och inte långt bakom en trädridå. Här känns det skönt att ha balanserat sin skärm så mycket. Lyckas hålla skärmen uppe och så är jag iväg.

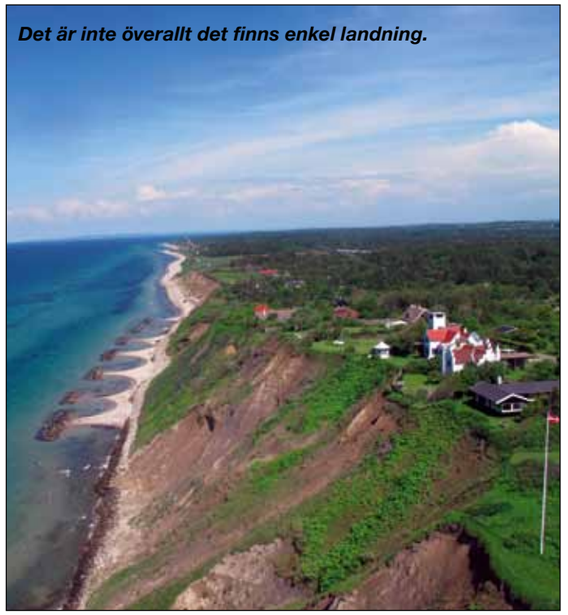
Första hanget man kommer upp på är en kortare sträcka som är runt 20-30 meter hög. Sen kommer ett lite lägre avsnitt där det gäller att passa sig så att man inte bombar ur. Fortsätter man västerut höjer sig hanget cirka 80 meter över havet. Hela hangsträckan är runt åtta kilometer lång och otroligt vacker. Närmast kusten ligger den ena sommarstugan efter den andra, somliga väldigt exklusiva. Häftigt att kunna flyga precis utanför och kika ner på dem som bor där.

– Bjuder ni på en drink? har jag lust att skrika, men känner att det kanske inte riktigt är läge för det. Makalös utsikt har stugägarna, men frågan är hur länge deras stugor kommer att stå kvar. Vinterstormarna tär på slänterna och en del av stugorna ligger farligt nära branten.

Nedanför hanget finns stranden där man kan landa utan problem om det skulle vara så att vinden ger sig.

Enda problemet är att nästan all mark ovanför är privat. Det går en mängd långa trappor upp till hangkanten, men man ska nog fråga innan man ger sig upp för en av dem. Vem vet vad som väntar när man väl kommer upp? Inte ens i Sverige med vår fina allemansrätt har man ju rätt att klampa in i någons trädgård.

Väl uppe på det höga hanget gäller det att inte komma för högt, för där blåser det rejält. Ser att till och med de snabba skärmarna står stilla så jag speedar för att ha god marginal ut över havet och för att komma ner där det är lugnare. Ser en skärm som backar och försvinner ner bland stugorna. Lyckligtvis gick landningen OK. I övrigt får jag två fantastiska lugna flyg utan dramatik, med ögongodis i massor och med ett stort leende på läpparna. Om det är värt att gå över ån efter vatten? Absolut! Till Rågeleje kommer jag att åka igen. Tack för tipset Heléne!

Det är inte överallt det finns enkel landning.

Danmark bjuder på tropiska färgskalor.

Vackra vyer vid Rågeleje.

Min dröm om plattlandsdistans

Anna Hadders följer E4 mot Värnamo.

Text och foto: Anna Hadders

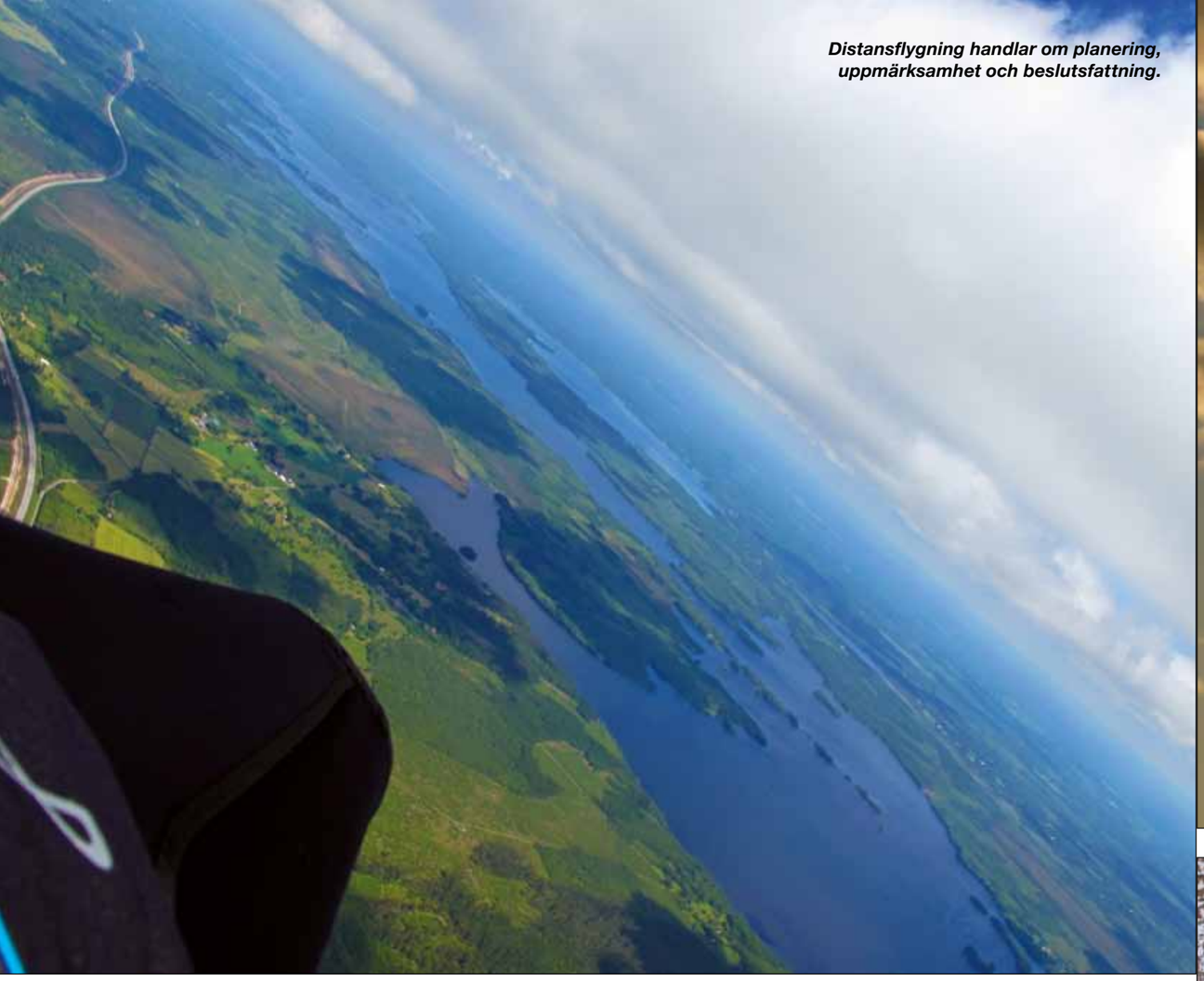
Nu är det ett par år sedan jag tog min termiklicens. Ett antal resor ner till bergen i Italien och Frankrike har gett mig viss erfarenhet av att hitta termik och att flyga kortare distanser i bergsmiljö. Men detta med att flyga distans över plattland. Det vill jag träna mer på, men tyvärr är det så retligt sällan som chansen ges. Eftersom jag bor i Skåne brukar jag vinscha på CPS vinschfält, norr om Sjöbo. Där har vi både en syd-nordbana och en ost-västbana. Tyvärr brukar det vara ganska svårt att komma upp från dessa fält. Det beror säkert på min ringa erfarenhet, för visst är det flera av killarna som ofta drar iväg. Oavsett om det lyfter eller inte har jag dock känslan av att det ofta är moln runt omkring fältet, men inte just där vi vinschar. Det gör det extra lurigt att hitta lyft.

Förra året började jag snegla norrut istället. Eftersom jag bor i Kristianstad är det en rimlig körning upp till flygfältet i Vittaryd/Feringe, som ligger mellan Ljungby och Värnamo, väster om E4:an. Det är där som Smålands skärmflygklubb och Friskspor-tarnas skärmflygklubb håller till när de vinschar. Banan ligger i nord-sydlig riktning. När det väl är flygbart är det full fart på fältet. Förutom oss skärmflygare dras det kontinuerligt upp segelflygplan och därtill lyfter och landar fallskärmshopparnas kärror med jämna mellanrum. Men det går fint att samsas. Bara lite mer att tänka på innan man startar någon på vinschen och när man ska landa på fältet.

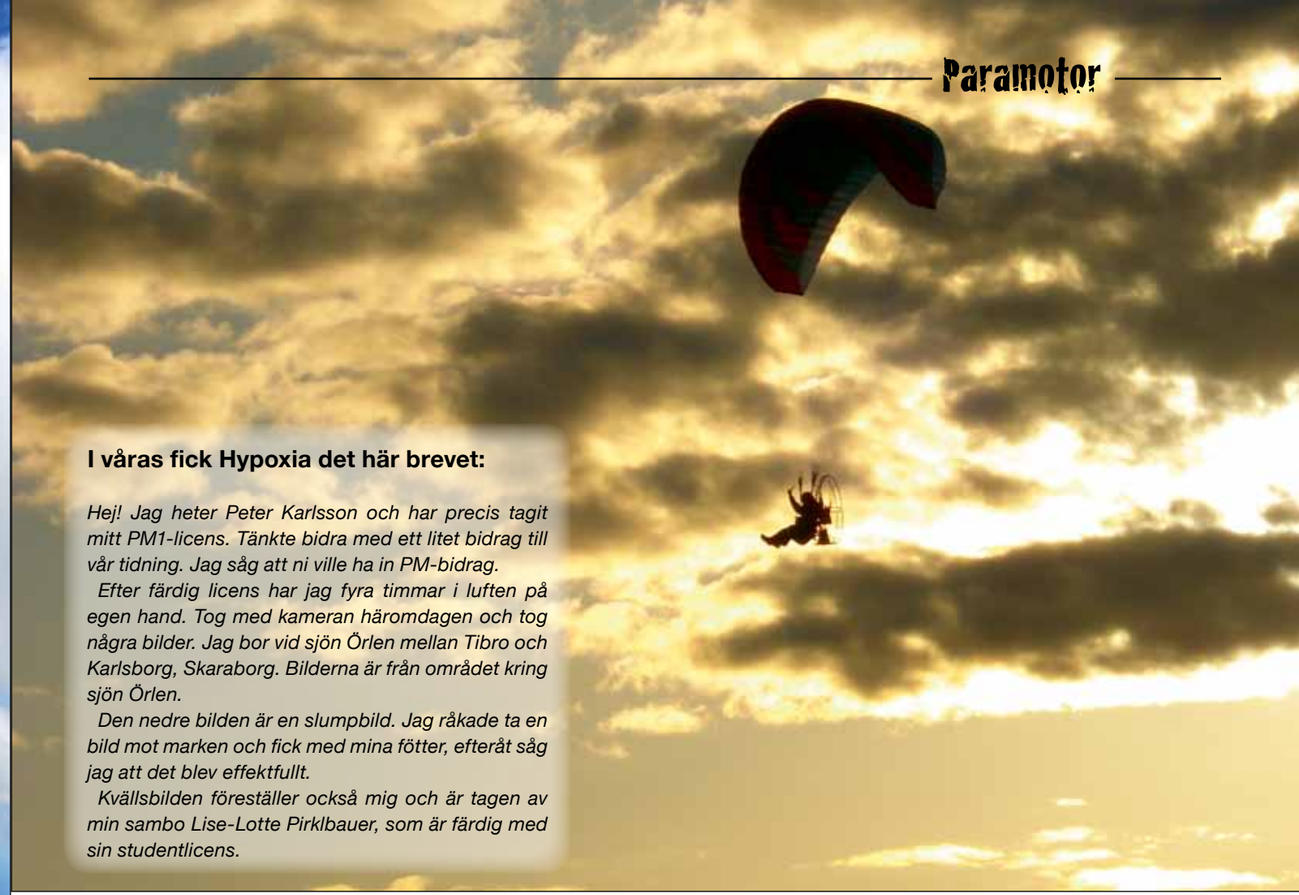
Men det var ju just det. Jag vill inte landa på fältet – jag vill flyga iväg! Antar att den första stora förutsättningen för att komma iväg är att man faktiskt släpper tanken på att landa där man startade. Att bara koncentrera sig maximalt på att ta höjd. Tvekar man och tänker: Äsch, jag kommer ändå inte iväg, lika bra jag stannar – ja, då är risken stor att det blir en självuppfyllelse och man kommer förstås inte iväg. Det gäller att inte tänka: Hur ska jag komma tillbaka? Det fixar sig alltid. Men självklart, man måste alltid ha koll nedåt på alternativa landningsplatser. Inte minst i Småland där det trots allt finns stora barrskogar överallt och en massa sjöar. När man flyger i Skåne är ju nästan hela landskapet en enda stor landningsplats…

För ett år sedan fick jag mitt första riktiga distansflyg över plattmark från just Feringe. Den gången tog jag mig söderut, var uppe på 1 700 meter över havet och landade en bit söder om Ljungby efter 28 kilometer. För er som flyger mycket distans är det här ingenting. Men för mig var det en enormt stor upplevelse att komma iväg ”så” långt. Sen dess har det inte blivit några liknande distanser. Andra helgen i juni såg dock förutsättningarna mycket bra ut för vinschning på söndagen. Så dåligt jag sov. Jag var så taggad på att komma iväg och under natten kastades jag mellan hopp och besvikelse. Mycket adrenalin i kroppen antar jag.

Detta är mitt första vinschdrag för året och jag har dessutom ny sele, nu med pod. Undrar just om jag ska komma i selen, för det har varit lite svårt i hangstarterna. Jag hade inte behövt oroa mig, för det går alldeles utmärkt. Lite ovant, men inga problem. Första flyget går okej, men jag hittar inte tillräckligt med lyft för att ta mig iväg. Det blir en halvtimma i luften innan jag landar vid vinschen igen. Någon timma senare är det dags igen. Ganska snart efter att jag releasat hittar jag en fin blåsa som tar mig 750 meter uppåt. Åh, det är en härlig

Distansflygning handlar om planering, uppmärksamhet och beslutsfattning.

I våras fick Hypoxia det här brevet:

Hej! Jag heter Peter Karlsson och har precis tagit mitt PM1-licens. Tänkte bidra med ett litet bidrag till vår tidning. Jag såg att ni ville ha in PM-bidrag.

Efter färdig licens har jag fyra timmar i luften på egen hand. Tog med kameran häromdagen och tog några bilder. Jag bor vid sjön Örlen mellan Tibro och Karlsborg, Skaraborg. Bilderna är från området kring sjön Örlen.

Den nedre bilden är en slumpbild. Jag råkade ta en bild mot marken och fick med mina fötter, efteråt såg jag att det blev effektfullt.

Kvällsbilden föreställer också mig och är tagen av min sambo Lise-Lotte Pirklbauer, som är färdig med sin studentlicens.

känsla och det känns riktigt bra med nya selen! Fokus Anna, bara tänk på att titta på molnen och lyssna på varion, inget annat. Sneglar förstås nedåt, känner att det blåser rätt bra på höjd och tänker – nu drar jag!

Det är ju förstås en del annat att tänka på när man ska flyga iväg, inte bara moln och vario. Man måste också ha en plan för hur man tänker flyga. Vinden är sydvästlig vilket gör att jag siktar nord-nordost och försöker följa E4:an upp mot Värnamo. Problemet här är att min väg korsas av en stor sjö, vilket innebär sjunk. Det andra problemet är att flyger man mer öster ut från Feringe kommer man inte längre än till Rydaholm, sen hamnar man i luftrummet till Växjö flygplats. Alltså tänker jag (vilket visar sig vara oklokt) att jag ska försöka flyga mellan sjöarna Vidöstern och Flåren, vilket innebär att följa just E4:an norrut.

Så småningom kommer jag upp på 1 300 meters höjd över havet och glider sedan utan allt för mycket höjdförlust i nordostlig riktning. Tar mig över E4:an en bit norr om Lagan och sedan kommer Flåren i min väg. Det är då problemen börjar. Siktar norrut, men inser så sakteliga att detta inte funkar bra. Med rådande vind är ju inte blåsorna på väg åt samma håll som jag och jag får svårt att hitta lyft och börjar sjunka allt mer. Nu ser jag att Harald Hultén kommit ikapp mig och anropar honom på radion. Bra tänker jag, nu kan jag få hjälp att hitta lyft. Men han är för långt bort och från min horisont ser det ut som om han ligger och kurvar långt ut över sjön. Så tokigt blir det med perspektiven och över sjön vill jag ju inte inte vara. Harald försöker svara mig något, men tyvärr hör jag inte vad han säger. Synd, för han hade nog kunnat få mig att tänka att jag ska kolla på molnen för att hitta lyft, inte på marken, vilket jag gör. Nu har jag i alla fall lärt mig att är man högre än halva sträckan mellan moln och mark är det just molnen man ska flyga efter, inte markförhållandena. Så har jag lärt mig det till nästa gång.

Nu har jag helt tappat fokus och flyger vilset hit och dit, men varion bara brölar neeeeerår. Inte mycket att göra annat än att koncentrera mig på att hitta en bra landningsplats, vilket jag också gör. Väl på marken ringer jag min hjälpsamma väninna som bor i krokarna och det tar inte lång tid innan jag är tillbaka på vinschfältet.

Det blev inget långt distansflyg och nej, jag kunde inte flyga som jag hade tänkt mig. Men, jag kom upp till molnbas, jag stannade uppe nästen en timme, utsikten var betagande, jag lärde mig något nytt och jag fick bra träning i att ta mig vidare. Äntligen!

Foto: Jonas Andrén

Fortfarande pigga och glada, men vänta bara!

Åre Out and return

Text: Fredrik Gustafsson

Fjolårets Out and return var en succé, så självklart såg alla inblandade fram emot årets upplaga. Och när anmälningarna började strömma in förstod tävlingsledningen att det skulle bli minst lika stort som första året. Som mest var det drygt femtio anmälda men tyvärr föll en hel del ifrån som det ofta blir på skärmflygtävlingar då väderprognosen inte ser hundraprocentig ut. Somliga hade även godkända förhinder ;-).

Kvällen innan själva tävlingen avnjöts en suverän middag på Parkvillan, älgburgare och öl stod på menyn. Ett femtiotal skärmflygare åt och drack långt in på kvällen. Stämningen var på topp. Perfekt uppvärmning för vad som komma skulle.

Slutligen stod 33 tappra tävlande samlade under Jämtkrafts startbåge. Är detta månne Sveriges genom tiderna största skärmflygtävling?

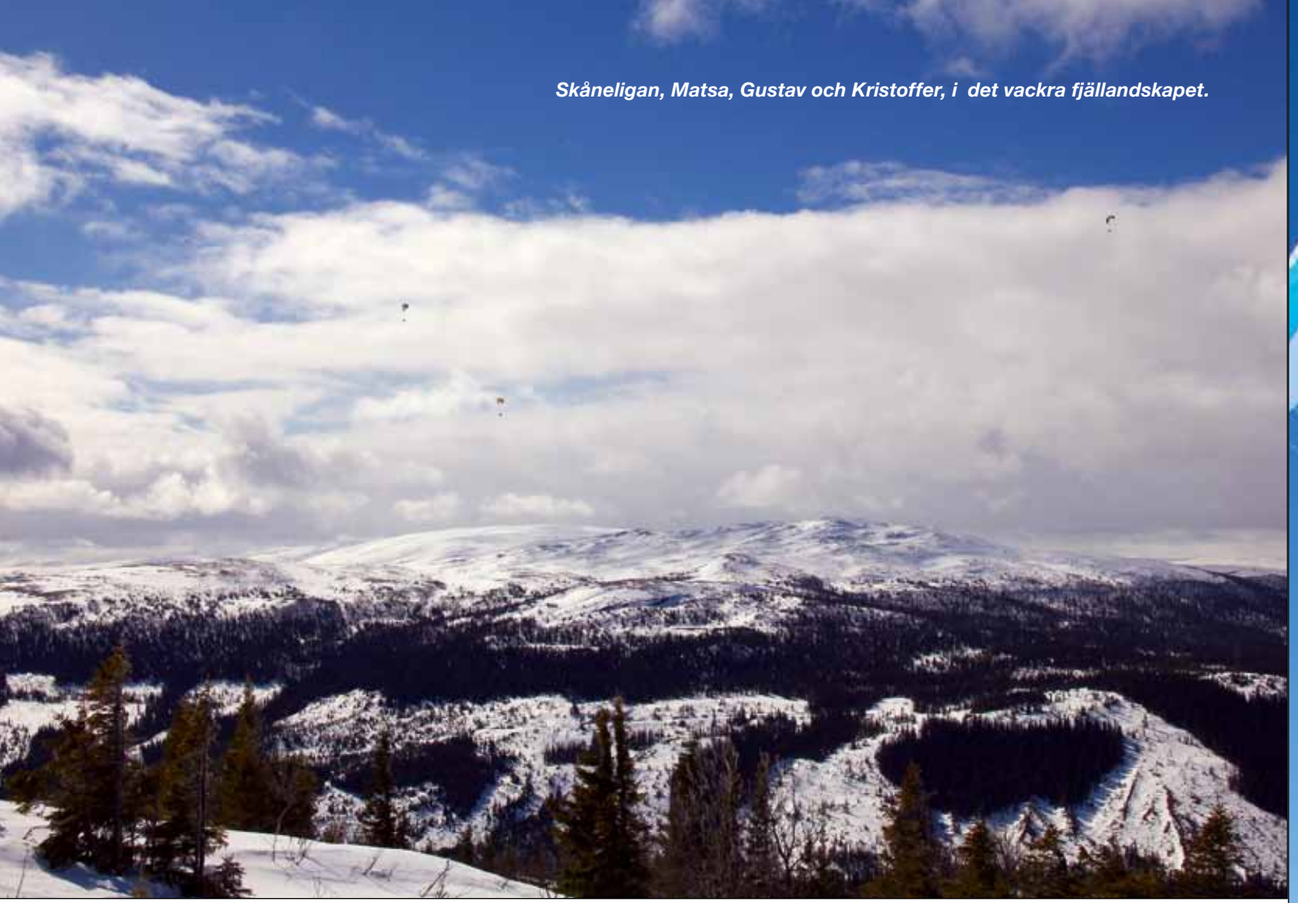
Vädrets makter var inte helt på vår sida och det blev slutligen lördagen som bjöd på bäst prognos och bäst flygning. Tyvärr "drygt" måttlig nordvästvind och lite låga moln på skutan till att börja med. Det blev dock bättre allt eftersom dagen gick. Ordentligt med termik och goda chanser till distansflyg. När så väl starten gick spred sig startfältet åt lite olika håll. Tempot var också skiftande. Snabbast var Fredrik Lindholm som tog sig från Åre torg till kabinbanans bergstation på en timma och femton minuter.

En stor del av de tävlande satte av mot Åreskutan och Tvåråvalvet och möttes där av rätt svåra förhållanden, något som dock inte hindrade Fredrik Lindholm, Matsa, Gustav och Kristoffer med flera att starta och ta sig iväg. Lätermik ute i dalen över Åre by piskade upp Fredrik och hans förföljare till god höjd för att glida iväg mot Järpenhållet. Tyvärr var startförhållandena för hårda för en del piloter. Flera piloter fick helt enkelt gå ner en bra bit för att komma i luften, andra valde att inte flyga.

Under tiden satt ett glatt gäng på Totthummeln, väl skyddat i Sadelns vindskydd. Planer smeds och det startades hejvilt från Totthummelns inte allt för ofta använda nordväststart. Magnus Eriksson med flera startade i milt sagt turbulenta förhållanden och nyttjade lätermiken på bästa sätt för att sedan sätta av mot Järpen. Startfältet spreds ut mellan Åre och Järpen, de flesta

Fredrik Gustafsson spanar in Magnus Erikssons start.

Foto: Lasse Nilsson

Skåneligan, Matsa, Gustav och Kristoffer, i det vackra fjällandskapet.

Foto: Fredrik Gustafsson

på norra sidan av Indalsälven. Dock ej Lars Gjelten som flög med vinden och landade i en myr på södra sidan av älven. Med blöta strumpor och skor vandrade han sedan till Åre. Vi kan väl säga att han vann striden om störst blåsor i år.

Det vandrades raskt och hårt tillbaka mot Åre. Somliga började med att gå åt fel håll för att dryga ut sin distans. Norska Bjori gick troligen längst åt fel håll. Om det var planerat eller ej låter vi vara osagt. Vann damklassen välförtjänt gjorde hon i alla fall.

Herrklassen var tajt. Kunde fjolårets vinnare även i år ta sig längst från Åreskutan? Nej, i år fick Martin Annsberg se sig slagen, i första hand av berget. Vindstyrka och val av startplats gjorde dagen mindre lyckad. Men Martin har lovat att komma igen nästa år än mer tränad!

Fjolårets tvåa, Fredrik Gustafsson, skyllde på att han var tävlingsansvarig, damp ned vid Såå camping och kunde bara se Magnus Eriksson susa iväg högt i det blå. Fjolårets trea, Lars Gjelten landade som sagt lite vid sidan om fast roffade ändå åt sig fjärdeplatsen.

Så till slut vart det de två rara gossarna från Skåne, Gustav Råberg och Mats Andersson som knep tredjeplatsen tillsammans, andra platsen gick tack vare bra flygning till Magnus Eriksson. Favorittippade Fredrik Lindholm tog hem segern utan större rabalder. Han vann ytterst betryggande och välförtjänt.

I slutet av april 2014 kör vi igen. Ska Du vara med? Börja då med att be om ledigt i slutet av april och sätt sedan igång och träna, Du kommer behöva det om du ska slå svenska eliten i hike & fly!

Foto: Fredrik Gustafsson

Fredrik Gustafsson startar från Totthummeln nordväst.

Foto: Lasse Nilsson

När liftarna stängt

David Bengtsson är en bortskämd pilot – han bor precis vid ett flygberg i Östterrike. Men när liften stänger för underhåll ger han sig ut på road trip.

Text och foto: David Bengtsson

Pierre har skoj vid Ravlunda.

David leker i sandlådan.

Ravlunda bjuder till sist på skandinavisk flygning.

Jag är bortskämd och bor tre minuter från en ägglift som tar mig upp på berget Zwölferkogel i österrikiska Saalbach-Hinterglemm. Tyvärr så stänger liften när vintersäsongen tar slut och öppnar inte igen förrän det blir högsommar. Under den här perioden på våren brukar jag därför kuska runt i min folkabuss och flyga på nya spännande platser. Här kommer en rapport.

Första stoppet är Mölltaler Gletcher, med takeoff på 3 122 meter. Bergskedjan delar av norra och södra Alperna. Ofta ett riktigt blåshål, men dagen bjuder på fantastiska flyg och den österrikiska eliten klämmer till med FAI-trianglar på mer än 200 kilometer denna dag.

Själv kommer jag inte lika långt, men får ett fint flyg. Mölltaler kan dessutom rekommenderas att åka till om man vill åka skidor och speedflyga sent på säsongen, då glaciären håller öppet längre än de flesta.

Nästa stopp på resan blir Radsberg. Precis som Mölltaler ligger berget i regionen Kärntern i Österrike. Det är ett av två riktigt fina flygställen nära Klagenfurt. Staden når du billigt med Ryanair.

Det andra stället i krokarna är Gerlitzen, som är ett känt tillhåll för akropiloter. Radsberg är ett termiskt hang och bjuder mig på fin flygning. Starten ligger på 400 meter och man tar sig upp till fots eller med bil.

Helgen jag är där hålls en av deltävlingarna i hike-and-fly-tävlingen Bordairline och det var roligt att snacka med Chrigel Maurer och de andra stjärnorna om värmde upp inför RedBull X-alps i sommar. Flygstället har dessutom en aktiv klubb med klubbstuga och i sann österrikisk anda finns det öl att köpa både på start och vid landning. Mycket goda topplandningsmöjligheter då startplatsen är gigantisk.

Efter Radsberg gör jag en bomkörning i Slovenien. Übervackra Tolmin med smaragdgöna floden Soča har för mycket vind och i Lijak spöregnar det. Jag har flugit Lijak tidigare och jag kommer garanterat tillbaka hit då det normalt sett är vädersäkert med enkel och fin flygning. Det är dessutom inte lika nedlusat med andra piloter som i exempelvis Bassano.

Därmed är dags att styra kosan västerut och köra hela vägen till den franska Atlantkusten. GPSen är inställd på klassikern Dune du Pyla, Europas största sanddyna och lekplats för skärmflygare. Min plan är att dyka upp en vecka före den stora Wagas-festivalen. Jag gillar inte när det är för mycket trafik i luften och det visar sig vara ett bra beslut. Får ett par riktigt fina flygdagar i sandlådan innan ovädret drar in. Vi är nog inte mer än 20 piloter på plats och det är gott om plats. Det fina med dynan är att det är laminär luft och sanden är mjuk och gosig. Det finns även ett mer klassiskt hang om man inte vill leka i sanden.

Dags för nästa mastodontkörning, denna gång sätter jag kurs mot norr. Danmark och Sverige hägrar. Provar lyckan i Løkken på Jyllands västkust men vinden är inte med mig. Byter kust och hittar ett lågt hang nära Skagen med sned och otrevlig vind, men jag får i alla fall ett litet flyg. Prognosen berättar om fortsatt rejäl vind från ost och därför ser Sverige bättre ut. Sista destinationen på den här resan blir därför Ravlunda på Österlen. Möter upp med lite locals och får några fina dagar. Får dock erfara den klassiska Ravlundaeffkten till och från, men flyger ändå varje dag.

Sloveniens undersköna flyglandskap.

Där legenderna startar

När den här tidningen kommer ut börjar snart den vansinniga tävlingen Red Bull X-Alps. Starten går som vanligt i den österrikiska staden Salzburg med första waypoint uppe på berget Gaisberg. Här kan du också flyga, och dessutom kombinera det med vanlig semester. Det gjorde jag.

Text och foto: Marko Wramén

Som Mozarts födelsestad och hemvist för Sound of Music-Trapparna är Salzburg präglat av musik, till glädje för alla besökare. Att staden är vacker och omgiven av storslagen natur är en välkommen bonus, precis som att flygberget Gaisberg finns på lokalbussavstånd. Nåja nästan i alla fall. (mer om det sen). Hit går det alltså att åka med tjejen/killen/familjen, ja till och med med svärmor om det skulle knipa.

Salzburg domineras av den stora borgen som ruvar uppe på berget med milsvid utsikt. Här satt ärkebiskoparna som också var prinsar och härskare i den oberoende religiösa staden Salzburg, medlem i det mäktiga tyskromerska riket. Först 1816 inkorporerades staden i det Habsburgska riket, fram till dess bestämde ärkebiskoparna själva över liv och egendom.

Det har gett staden sin alldeles egen prägel – bland annat är många av de vackra barockhusen byggda av italienska arkitekter och byggare under renässansen eftersom ärkebiskoparna fann deras stil så vacker. Och så rätt de hade, idag är gamla stan världsarvsklassad av UNESCO.

Ärkebiskoparna var rika vilket bland annat fick till följd att de stödde konsten och konstnärerna. En av de som fann trygghet här var Leopold Mozart, tonsättaren och musikern Wolfgang Amadeus Mozarts far. Wolfgang föddes också mitt i gamla stan och växte upp i Salzburg. Först i vuxen ålder slet han sig loss från sin auktoritäre far och flyttade till Wien, men då hade pappa Leopold skolat sin begåvade son till en av tidens stora tonsättare.

Mozart är stadens stora stjärna och vart du än vänder dig hör du hans musik och ser hans namn. Varje dag hålls konserter på olika håll, till exempel operapotpurri med middag i de vackra festrummen i St Petersklostret samt små kammarkonserter uppe i själva fästningen på berget. Högst musikalisk kvalitet kanske de konserter håller som inte är specialanpasssade för turister, men då kan du gå miste om den pampiga miljön och musiker i tidstypiska miljöer. Välj själv.

Salzburg delas av floden Salzach och både den gamla sidan i söder och den lite nyare i norr är väl värda att flanera i. Husen är vackra och gömmer ofta stora labyrintliknande innergårdar. Fin utsikt bjuds från Kapucinerberget på nordsidan av floden samt från terrassen utanför moderna konstmuseet på berget i sydväst. Mellan fästningen och konstmuseet sträcker sig en långsmal och härligt lummig park uppe på själva berget, perfekt för en dryg kilometerlång promenad. Efter museibesöket kan man med fördel vandra ner till den gemytliga ölhallen med biergarten på Augustiner bräustübl där ölen bryggs på plats och tappas direkt från trätunnor. Mat hämtar man själv i de olika matstånden. Enkelt, billigt och gott!

När vi nu pratar om mat och öl så finns ett förtjusande mikrobryggeri i den nya delen av staden som heter Die Weisse. De brygger utmärkt öl och har god mat och lummig trädgård. Missa inte! Stadens stora industriella bryggeri heter annars Stiegl. De har ölmuseum och provsmakning på sin stora fabrik i utkanten av stan (ta till exempel buss 1 eller 10).

Så, då har vi klarat av turistandet och vattenhålen, båda viktiga inslag i ett Salzburgbesök. Men hur är det nu med flygningen?

Den lokala starten heter Gaisberg och som tidigare nämnts är det här X-Alpslegenderna oftast tar till vingar för första gången. Tyvärr finns det vare sig lift eller shuttle. Istället tar man taxi ända upp till toppen eller buss 7 till Valkenauerstraße och promenerar tio minuter till landningsfältet vid Aigen Camping. Där brukar det gå att få skjuts med tandempiloter eller dela taxi upp till start. För att vara på säkra sidan kan man alltid försöka få kontakt med tandemkillarna på www.flytandem.at eller flygskolan www.flugschule-salzburg.com. Den lokala klubben nås via www.paragleiter.com. Där finns också matnyttig information om startplatsen, väder etc. Klubben tar en dagsavgift på €5 för besökande piloter för att få flyga från Gaisberg, man betala till någon medlem på plats.

Uppe på berget finns starter både i nordväst, nordost och sydväst, med en rejäl antenn mitt emellan alla tre. Lokala piloter gör framförallt glassiga eftermiddags- och kvällsflyg när de lokala vindsystemen ofta bjuder upp till långa fina hang.

Vid mitt besök i maj ligger vinden på från ost, som är den minsta starten. Men det är ändå en helt okej plats att starta på, en rejält brant grässlänt som tar åtminstone två skärmar i bredd och som är omgiven av träd.

Jag låter en tandempilot komma iväg först och drar sedan upp min egen skärm i den nu rätt friska vinden. Upp, ut och iväg, snabb sväng vänster och haka tag i hangvinden. Det bär. Gött! Tandemskärmen slår ett par slag och försvinner sedan runt hörnet till vänster, landningen är rätt långt bort och utom synhåll.

Nordoststarten är den mindre men ändå fin.

Vackra vyer från det termiska hanget framför nordoststarten.

Gaisbergs topp sett från ovan med Salzburg i bakgrunden.

Men jag hänger kvar, njuter av att vara i luften efter alldeles för långt uppehåll.

Framför mig breder ett kuperat och grönskande landskap ut sig med skog och betesmark omvartannat. Små byar syns överallt med sina röda hustak och rakt fram sticker en bar spetsig klippa upp. Vackert!

Efter en knapp halvtimme har jag halkat ner en bit på hanget och vågar inte stanna kvar. Bekvämaste vägen till landningen är öster om flygberget men då måste man ha mer höjd. Jag tvingas istället ta vänster, väster om Gaisberg. Nackdelen är att det är större risk för turbulens här, så jag tar en rejäl omväg ut över platten. Fördelen, och den är inte dum, är å andra sidan att jag har utsikt över hela Salzburg. Jag når fram till landningen med gott om höjd och båtar runt lite och njuter av utsikten innan det är dags för inflygning. Det här landningsfältet är nytt för i år och inte helt idealiskt. Dels är det termiskt, dels ligger det nära skog och sluttning vilket ger turbulens. Genom att hålla mig längst bort från riskområdet (det är ett jättestort fält) går allt ändå lugnt till och jag är färdigpackad precis lagom för att haka på ett tandemgäng och deras taxi upp till start igen.

Nu är vinden starkare men fortfarande ostlig. Vi startar men märker i luften att det friskar i. Inga problem att hålla sig kvar om man säger så, men det är ju inte utan att jag blir orolig för eventuell turbulens på tillbakavägen mot landningen bakom berget.

De tre tandempiloterna som startat före mig verkar tänka likadant för de flyger rakt ut förbi den vassa klippan istället för att ta sig mot vanliga landningen. Jag tänker att de lokala proffsen vet bäst och följer efter. Det blir ett vackert glid med låg hastighet. Grabbarna siktar sedan på ett fält nära en större väg och jag gör dem sällskap. Här nere i dalen är det bra fart i grejerna men lyckligtvis inte mycket som kan skapa turbulens så det blir ändå en säker landning. Tandempassagerarna ler så det gnistrar – det är alltid lika härligt att se hur glada människor blir av sin första flygupplevelse Lika trevligt är att en av dem ger mig lift in till centrala Salzburg. Blir perfekt med en kall öl nu!

Om det inte är flygbart och du redan sett det mesta i Salzburg kan du göra en utflykt. Untersberg är betydligt större och än vackrare än Gaisberg men ser rätt lurigt att flyga från, så själv valde jag vandring. Hit tar man buss 25 och sedan linbana och väl uppe finns vandringsleder och alprestauranger med underskön utsikt. Och för ett riktigt äventyr, åk till Werfen (som också har ett vackert slott) och besök vad som sägs vara världens största isgrotta – en enorm grotta långt in i berget klädd i isskrud året om. Svindlande vackert och som taget ur en Tolkienbok eller Game of Thrones.

Salzburgs vackra och UNESCO-skyddade stadskärna.

Längst ner syns nordoststarten.

Det här känns helt fel för en vanlig pilot men för akrogänget är det oftast som det ska vara. Den här gången är det Martin som är upp och ner.

Foto: Martin Kjellman

Träningsläger i Österrike:

Akroeliten snurrar till det

Text Martine Eng

Den 10 juni flög den svenska akroeliten till Österrike på träningsresa. Vi åkte till Gerlitzen, ett drygt 1 900 meter högt berg med sjön Ossiacher See precis nedanför.

Sjön ligger på cirka 500 meters höjd och platsen bjuder därför på fantastiska träningsflyg för akropiloter och säkerhetskurser. Gerlitzen är ett lättsamt flygställe och förutom många höjdmetrar över sjön finns där en enormt stor och fin start, landning nära sjön och bra logistik med liftar. Det är ett populärt akroställe, där de allra flesta piloterna som flyger har akroselar och akroskärmar med olika klassningar. Atmosfären är väldigt vänlig och hjälpsam mellan piloterna. Vi hade alltså kommit till akrohimlen!

Innan vi skulle åka iväg på resan såg vi översvämningar och hällregn i Österrike på nyheterna, och vi trodde att vi hade valt fel vecka och funderade på hur många flyg vi egentligen skulle få. Väl där visade det sig att alla åtta dagar skulle vara flygbara och regnet kom aldrig. Början på veckan startade bra med 25 grader varmt och avslutades fantastiskt med 35 grader varmt sista dagen. Vi packade fort på landningen och flydde sedan upp på berget och ut i luften för att svalka oss.

De första två dagarna hade vi en svag nordlig vind. Den är inte helt optimal för flygstället och vi fick starta på en lägre start på berget som krävde sol och termik för att ge oss startvind. Förhållandena var tidvis lite luriga och vi fick ägna en eftermiddag åt att hjälpa en annan gästpilot som fått inslag efter start, kastat nödskärm och hamnat i en 30 meter hög gran. Flygen vi fick därifrån var ändå fantastiska och vi tyckte höjden var otroligt bra jämfört med hemmastället Åre.

Efter två dagar kom dock sydvinden som vi ville ha och vi kunde starta på den höga, stora starten. Höjden vi fick därifrån var helt oslagbar och vi tappade hakan än en gång. Vi kunde göra fyra vanliga Åre-run per flyg och landade med stora leenden och kunde knappt tro att det var sant!

Så till träningen. Ambitionen med resan var att alla piloter

Foto: Pål Hammar Rognoy

Pål gör SAT till helikopter.

Foto: Martine Eng

Martine och Mikael i synkrospiral.

skulle komma hem med en ny manöver i repertoaren för att Sverige ska klättra på rankinglistan. Alla piloter hade framgångar. Pål Hammar Rognöy tränade på många olika övningar och så mycket att han fick ”tumble-armbågar” på bägge armarna i slutet på veckan. Han bemästrar nu infinity tumble och toppade veckan med 20 varv sista dagen. Emil Selin nötte också infinity tumble som han kunde redan innan men har också lagt till misty to heli till repertoaren.

Mikael Kjellman satte en perfekt SAT to heli och Martin Kjellman gjorde dynamiska SATar som hade 180 graders vinkel. Jag själv fick äntligen till bra dynamiska SATar till cirka 170 grader och nötte superstall och spinovers, början på misty flip. Fredrik Hesse, en lovande akrotalang i början på sin karriär tränade på asymmetrisk spiral, spinover, stall och SAT med Pål som instruktör. Kajsa Oskarsson, som är i början på sin flygkarriär följde också med och tränade branta 360-svängar. När man tränar akro åker man gärna till ställen där man kan göra så många nedflyg som möjligt på en dag och därför passar flygställena oftast bra även för nybörjare.

Akroträning kan bjuda på en del situationer där skärm eller linor eller piloten själv är på ställen man helst inte vill ha dem på, och vi hade flera situationer där vi fick jobba med skärmarna men ingen var nära duken eller i behov av att kasta nödskärm. Att vi ändå gjorde stora framsteg betyder att vi nog tränade förnuftigt och bra. Höjden gjorde att det kändes tryggt att träna eftersom man får mycket tid på sig att lösa problem och en del av oss kurvade upp oss ännu högre i termiken på vägen ut. Vi fick nästan mer flygväder än vi orkade, vilket är ett väldigt angenämt problem.

Vi träffade nya akrovänner och blev taggade av att se och hälsa på piloter från världseliten som flög där. Själv tyckte jag att det var väldigt inspirerande att träffa Alexandra Grillmayer från Ungern som är regerande bästa kvinna i världen. Den finska akroeliten var också på plats och vi knöt kontakter även där.

För att sammanfatta veckan var den fantastisk ur tränings- och flygsynpunkt. Platsen, vädret och våra flygprestationer blev över förväntan. Att sedan kunna bada i sjön när liftarna stängt och utbyta erfarenheter med andra trevliga och roliga piloter gjorde resan helt underbar. Vi är nu i riktigt bra flygtrim inför tävlingssäsongen som börjar snart och har rest hem med förhoppningar om att fortsätta höja nivån på akron i Sverige, och självklart jaga pallplatser på tävlingar!

Akrogänget vann full pott i väderlotteriet på träningslägret.

Foto: Martine Eng

Gerlitzen bjöd på perfekta förhållanden för akroträning.

Foto: Martine Eng

Sveriges bäste är norsk. Pål i infinity tumble.

Foto: Pål Hammar Rognoy

Algodonales *en* Andalucia

Text och foto: Fredrik Gustafsson

På väg tillbaka mot Algodonales.

Stefan Jonsson hangar på Matalascana.

Min första kontakt med Algodonales var under en resa till Marocko 2008. Vid den sedvanliga middagen bestående av tagine och couscous hamnade jag bredvid en glad engelsman vid namn Rob. Han berättade om Algodonales där han drev sin skärmflygskola, FlySpain. Han tyckte jag skulle titta förbi. Mest av artighet lovade jag svänga förbi framöver…

Under de kommande åren höll jag och Rob kontakten men jag kom mig aldrig för att resa dit. Åren gick, mina goda vänner Stefan och Marie tillbringade ett år i trakten och även de hävdade bestämt att jag borde åka dit.

Så när Marie formligen tvingade mig åka med på Åre Skärm o drakflygklubbs resa var det dags. Jag förstod att jag förmodligen skulle bli såld på stället.

En samlad trupp på åtta glada piloter samlades på Malaga flygplats och där plockades vi upp av Robs utsände, Mattias, som säkert och snabbt forslade oss till Algodonales. Väl installerade i Örnnästet bar det ut på byn för en sen middag. Köket är öppet sent i Algodonales.

Det var avsevärt svalare i Algodonales än hemma i Åre denna afton. Väldigt konstigt. Fast så är ju hela världen lite upp och ner. Mamma naturen är ytterst förbannad på sina barn. Den varmaste maj i Åre sedan 1937. Och då åker vi till Spanien, hmm.

Åtskilliga öl senare somnade vi i sköna sängar och vaknar av diverse hemska alarm från smartphones från helvetet. Frukost på byn. En härlig bykärna med ett otal barer som serverar frukostar med god iberisk skinka och kaffe lagat med kärlek och omsorg. Så här långt helt godkänt med beröm.

Vinden är för stark för Sierra de Líjar som hemmaberget heter, vi ser vindstruten från balkongen på Örnnästet. Stark backvind. Dock är den perfekt borta på El Bosque menar Rob när han lugnt anländer till svenskgruppens inkvartering. Årepiloterna är vana vid att gå upp i ottan för att få flyga. Det är främmande taktik i dessa trakter. Bara å ta de lugnt och njuta av lata frukostar. Passar mig som handsken.

Vi lastar in oss i FlySpains bussar och stannar till för att fylla på vatten vid byns källor som har sina utlopp på några väl valda ställen i byn. Gott vatten. Vi åker till landningen vid El Bosque. Den är stor. Riktigt stor. Bommar man den så har man gjort en utelandning.

Snabbt in i bussarna igen och upp till starten. Väl där möts vi av att himlen ser OK ut. Inte fantastisk men bra nog. Bra nog för att några vackra gamar ska kurva runt och visar var det stiger. Jag är flygsugen. Som faan. Innan jag startar frågar jag guiden Aidan vart Algodonales ligger, han pekar längs bergkedjan och säger att när den tar slut svänger du svagt höger…

Jag startar och tar blåsan upp till kammen. Följer helt okomplicerat den tills jag inser att jag strax är i Algodonales. Oplanerat men kul. Tyvärr har jag inte direkt planerat distansflyg. Ingen karta, ingen check av omgivningen dagen innan och dessutom glömde jag min radio på Örnnästet. Finns bara en sak att göra. Landa i Algodonales, inte det sämsta. Om det nu är Algodonales, haha. Frågan är vart man landar bäst. Det finns gott om landningar i området. Jag väljer ett stort, fint, lätt sluttande fält som inbjuder. Trots högspänningsledningar ser den kanon ut. Att det är den bästa triggern i området på västlig vind tänkte jag inte riktigt på. 25 minuter senare har jag satt ner fötterna på terra firma igen. Hyggligt termiskt.

I stekande sol packar jag ihop min härliga skärm och går sakta och lugnt in till torget i byn. Jag möter ett par hästar med tillhörande ryttare. Dom hejar glatt. Ryttarna alltså.

Väl framme på torget sätter jag mig vid en bar.

– Una serveza por favor!

Härligt kusthang som avslutning på resan.

Japp, jag är torsk på Algodonales. Det är ett skönt lunk i byn. Inget högt tempo. Lagomt som vi nordsvenskar skulle sagt. Vi vimsar runt i trakten de kommande dagarna. Äter gott. Skaldjur och öl. Fisk och öl. Tapas och öl. Iberico jamon och öl. (Kommer bli tvungen och köra en vit vecka när jag kommer hem.) Vi turistar och ser oss om. Zahara de la Sierra är en väldigt fin by mitt emot Algodonales, väl värt ett besök och tillhörande promenad upp i fästningen. Ta med kameran. I Zahara finns även olivkvarn med mera. Perfekt om man har olivträd som de flesta med mark i området faktiskt har. I Algodonales finns dessutom en gitarrmakare, Valeriano Bernal heter han. Om man vill ha mer äventyrligt tidsfördriv i området så finns guidad hästridning, guidad landsvägscykling med mera.

Vi provar några andra starter fast västvinden bråkar så vi återvänder till El Bosque. Inget ont i det. Flera i gruppen flyger termik tre-fyra timmar och har leenden som går runt huvudet. En specifik händelse jag tänker på är när Janne Hemmingsson från Bydalen närmar sig landningen. Väl ner på ungefär 70 meter går han in i en mjuk blåsa som tar honom med sig upp till 1 500 meter igen. Bara si så där. Platsbunden flygning javisst. Men oj vilken flygning!

Uppsutten i baren.

Berget ovanför byn Algodonales heter Sierra de Líjar, och har ett otal fina starter som bjuder till mycket flygning. Flygning med gamar och andra rovfåglar. Jag gillar verkligen att flyga med gamar. Det är magiskt. Du känner inget hot utan bara att det är fantastiskt att medverka i naturen. Anledningarna för att ta en sväng till Algodonales hopar sig.

Marcus King på Crosscountry Magazine säger så här om Algodonales:

- Det här är en bra destination för vintertermik med hyfsad distanspotential. Det finns en anledning att såväl tyska skärmflygstidningen Thermik som spanska tillverkaren Niviuk testar skärmar här. Desstuom är det billigt här och väldigt spanskt tack vare avståndet till mer turistiga Costa de Sol.

Inför sista flygdagen i Algodonales frågar Rob om vi är sugna på strandhang. Som Dune de Pyla typ. Det låter trevligt och vi är på, en del mer än andra. Resan dit tar ett par timmar men när vi väl är framme vid parkeringen, tio meter från starten, så inser då i alla fall jag att det är ett fantastiskt skönt avslut på en skärmflygsemester. Jag skiter i briefingen, kastar ut skärmen och startar fortare än kvickt. Upp, upp å iväg. Så jävla gött! som en göteborgare skulle sagt.

Jag tar en kort sväng för att känna på hanget, topplandar sen för att filma när de andras starter. Sedan flyger jag och Rob 15 kilometer längs hanget. I shorts och t-shirt. Det är så laminär vind att jag knappt behöver hålla i handtagen. Magiskt. Vi stannar till på ett par sanddynor med vit fin sand. Det är lekstuga. Sanden forsar fram mellan tårna och jag leker för allt vad tyglarna håller. Gissar att selen Rob lånade till mig har en del sand i airbagen. Glömde tömma den innan jag packade ihop…

Artikelförfattaren glassar.

Efter ett par tre timmar på hanget vart hungern påtaglig så vi topplandade vid en fin liten fiskrestaurang på hanget. Vällagad fisk och skaldjur, kaffe på maten givetvis och sedan ut och flyga igen. Bushang deluxe!

Denna dag var jag först i luften och sist att packa. Oj vad himla kul det var med lite avkopplande hang och solsken. Jag gillade verkligen Matalascanas som stället heter.

När vi kom tillbaks till byn en kväll ser jag att det är party på det lokala haket för romer. Jag är sugen på en kall och lyckas lura med mig en glad fransman vid namn Arnaud ut på barrunda. Det hela slutar med att vi sitter till häst och dricker stora kalla öl. Mitt i natten i Algodonales. Vi bjuds också in till den årliga romanifesten som tyvärr krockar med vårt flyg hem.

Fakta

Algodonales ligger ett par timmar från Malaga dit det går flyg från flera flygplatser i Skandinavien. Byn ligger i provinsen Cádiz i Andalusien. precis på gränsen till nationalparken Grazalema. Algodonales har drygt femtusen invånare. Väldigt få pratar engelska. Spanska går bäst.

Frukost på bar kostar fyra till fem euro, en tapas runt två euro och en öl en till fyra euro beroende på storlek.

FlySpain var skolan vi använde när vi var i Algodonales. Som pilot betalar du 500 euro för upphämtning på flygplatsen, boende och guidning i sex dagar. Behöver du skolning betalar du lite mer. Rob och hans gäng tar väl hand om er. För utförlig info kolla: www.flyspain.co.uk

Skärmflygsbutiken proudly presents

NIVIUK

Niviuk Koyot2, 20.500:-
Mycket lättstartad och snäll nybörjarskärm för alla som vill ha maximal säkerhet till lågt pris.

Niviuk Hook3, 22.500:-
Vass 3-linors EN B skärm som trots grym prestanda fortfarande känns som en EN B. Lelle Jonasson (Sthm) kommentar: "Superfin skärm att flyga och mycket lugnare än min gamla Nova Mentor2."

Niviuk Artik3, 24.500:-
3-linors EN C i det översta registret. Anders Erikssons (Ösd) kommentar: "Fantastiskt rolig och lättflugen skärm som kurvar underbart och aldrig känns otrygg."

Niviuk Peak3, 29.500:-
En 2-linors EN D skärm med tävlingsprestanda som uppför sig stabilt och är kollapsresistent. Patrik Nietlisbach (Åre) kommentar: "Säker och välbalanserad skärm som startar lätt och kurvar bra."

Niviuk Link, EN B. 22.000:-
EN B klassad paramotorskärm.
Nils Bergström (Umeå) kommentar: "Link är en svängvillig och snabb skärm som jag alltid känner mig trygg i."

Niviuk Kougar, EN D. 23.500:-
Dynamisk och snabb paramotorskärm som trots Reflex profilen är D-klassad!

Niviuk F-Gravity2, 23.000:-
Vikttestad (926-1) freestyle skärm för dig vare sig du bara vill leka på hanget eller göra Infinite Tumble.

Niviuk Zion, 14.000:-
Rolig miniglider i 3 storlekar. Oklassad men vikttestad enl EN 926-1.

ERBJUDANDE
T.O.M. 31 AUGUSTI 2013:
KÖP EN NIVIUK SKÄRM OCH FÅ EN
NY NÖDSKÄRM
FÖR BARA 2 TUSENLAPPAR!
ORD PRIS: 5200:-

BACKYARD
skarmflyg.se

För mera information om våra erbjudanden se
www.skarmflygsbutiken.se eller ring oss på tel: 070-758 44 00

B

Posttidning

Returadress
Svenska Skärmflygförbundet
Odd Fellowvägen 38
127 32 Skärholmen

Blacklight

EN B

WE'VE DONE
OUR VERY BEST
TO ENSURE THAT
YOU WILL GO FAR.

u-turn.de

U-TURN
your airline...

www.skysport.se | info@skysport.se | Skärmflygskola | Butik
Draklanda | Åre | 0647-51186